

Idet Retten udelukkende fokuserede på nationale markeder, ignorerede den med urette, at det territoriale omfang af varemærkets omdømme alene udgør én af de relevante faktorer, når det skal fastslås, om dette varemærke har opnået fornødent særpræg ved brug i Den Europæiske Union. Retten undlod således at tage hensyn til kriterier, der er relevante i forbindelse med et »indre marked«, navnlig (i) den andel af kundekredsen, med hensyn til hvilken det er blevet godtgjort, at den er bekendt med varemærket, sammenlignet med de europæiske forbrugere som helhed, (ii) det territoriale omfang og opdelingen af de områder, i hvilke der var blevet fastslået det fornødne særpræg og (iii) den økonomiske betydning af de områder, i hvilke der var blevet fastslået det fornødne særpræg for det europæiske marked for de pågældende varer og tjenesteydelser.

Den appellerede doms tilgang kan ikke begrundes i den almene interesse, der ligger til grund for den pågældende absolutte ugyldighedsgrund. Der findes beskyttelsesforanstaltninger, der afbalancerer EU-varemærkeindehaverens mulighed for at håndhæve enerettighederne selv i medlemsstater, hvori EU-varemærket ikke har opnået den samme grad af fornødent særpræg som i andre medlemsstater.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009 L 78, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 27. februar 2017 —
Messer France SAS, som er indtrådt i Praxairs rettigheder mod Premier ministre, Commission de
régulation de l'énergie, Ministre de l'Économie et des Finances og Ministre de l'environnement, de
l'énergie et de la mer**

(Sag C-103/17)

(2017/C 161/13)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Messer France SAS, som er indtrådt i Praxairs rettigheder

Sagsøgt: Premier ministre, Commission de régulation de l'énergie, Ministre de l'Économie et des Finances og Ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Når en medlemsstat efter ikrafttrædelsen af direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 (¹) i første omgang ikke har vedtaget nogen bestemmelser med henblik på indførelse af en punktafgift af elforbruget, men har opretholdt en indirekte afgift af dette forbrug indført på et tidligere tidspunkt, og lokale skatter:
  - skal den pågældende afgifts forenelighed med direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 (²) og direktivet af 27. oktober 2003 da vurderes på grundlag af de i artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992 opstillede krav om en »anden form for indirekte beskatning«, nemlig forfølgelse af et eller flere særlige formål og overholdelse af visse beskatningsregler, der finder anvendelse på punktafgiften eller momsens?
  - eller er det kun muligt at opretholde en »anden form for indirekte beskatning«, når der findes en harmoniseret punktafgift, og kan det pågældende bidrag i dette tilfælde betragtes som en sådan punktafgift, hvis forenelighed med disse to direktiver så skulle bedømmes på grundlag af alle de i de nævnte direktiver opstillede harmoniseringsregler?
- 2) Skal et bidrag beregnet på grundlag af det offentlige elforbrug, der allokeres dels til finansiering af de udgifter, der er forbundet med produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder og kraft-varme-produktion, dels til gennemførelse af en geografisk takstudligning og en nedsættelse af elpriserne for fattige husstande, anses for at forfølge særlige formål i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktivet af 25. februar 1992, der er gengivet i artikel 1, stk. 2, i direktivet af 16. december 2008 (³)?

- 3) Såfremt kun nogle af de formål, der forfølges, kan betegnes som særlige i henhold til disse bestemmelser, har bidragsyderne så alligevel krav på en fuldstændig tilbagebetaling af det omtvistede bidrag eller kun på en delvis tilbagebetaling afhængigt af, hvor stor en del af de samlede udgifter, som bidraget finansierer, der udgøres af udgifter, der ikke svarer til særlige formål?
- 4) Såfremt det på baggrund af besvarelsen af de foregående spørgsmål antages, at bidragsordningen til den offentlige elektricitetsforsyning er helt eller delvist uforenelig med afgiftsreglerne for elektricitet i EU-retten, skal artikel 18, stk. 10, andet afsnit, i direktivet af 27. oktober 2003 da fortolkes således, at overholdelse af de minimumstakster, der er fastsat i nævnte direktiv, frem til den 1. januar 2009 var den eneste forpligtelse, der påhvilede Frankrig?

- ⁽¹⁾ Rådets direktiv 2003/96/EF af 27.10.2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT L 283, s. 51).
- ⁽²⁾ Rådets direktiv 92/12/EØF af 25.2.1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1).
- ⁽³⁾ Rådets direktiv 2008/118/EF af 16.12.2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT L 9, s. 12).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 3. marts 2017 — UAB Aviabaltika mod BAB Ūkio bankas

(Sag C-107/17)

(2017/C 161/14)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UAB Aviabaltika

Sagsøgt: BAB Ūkio bankas

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 5, i direktiv 2002/47/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at medlemsstaterne pålægges en forpligtelse til at indføre bestemmelser om, at finansiel sikkerhedsstillelse ikke inkluderes i de tilbageværende aktiver efter sikkerhedshaverens insolvens (en bank under likvidation)? Er medlemsstaterne med andre ord forpligtet til at indføre bestemmelser om, at en sikkerhedshaver (en bank) de facto bør kunne opnå fyldestgørelse af sin fordring, for hvilken der er stillet finansiel sikkerhed (penge på en konto i banken og en ret til at gøre krav på disse penge), selv om fyldestgørelsesgrunden opstod efter indledningen af likvidationen af sikkerhedshaveren (banken)?
- 2) Skal artikel 4, stk. 1 og 5, i direktiv 2002/47/EF systematisk fortolkes således, at sikkerhedsstilleren får ret til at kræve, at sikkerhedshaveren (banken) primært opnår fyldestgørelse af sine fordringer, for hvilke der er stillet finansiel sikkerhed (penge på en konto i banken og en ret til at gøre krav på disse penge), ved brug af den finansielle sikkerhedsstillelse og følgelig, således at sikkerhedshaveren pålægges en forpligtelse til at opfylde dette krav på trods af indledningen af likvidation af sikkerhedshaveren?